

ЦАРЬТЪ НА ПЪВЦИТЪ ПАТИЛАНЕЦЪ

Царьтъ на пѣвцитѣ, славниятъ Шаляпинъ, въ София пристигна. Гласътъ му божественъ въ операта грѣмна. Пѣсенъта му смая тия, що го чуха.

Всички патиланци жадувахме много да чуемъ пѣвеца. Но какво да правимъ? Въ театъра входътъ бѣше недостѣпенъ. Билетитѣ скѣпи и мѣчно се взематъ. Едвамъ се вредиha по-виднитѣ люде.

Ала ние нали все съсъ умъ се боримъ, въ случаи такива знаемъ що да сторимъ. Щомъ ние не можемъ да отидемъ всички при госта велики, той при насъ ще дойде.

Въ единъ вестникъ четохъ, че Шаляпинъ рекълъ: „Шестдесетъ години макаръ да навършихъ, сѣщамъ още сили като младъ да пѣя. Искамъ да се смѣя и като децата волно да лудѣя!“

— „Тъкмо човѣкъ, — рекохъ за нашта дружина. Чакай да му пиша и да го поканя. Сърдце патиланско ако бий въ гърди

му, то ще се откликне на молба сърдечна, и той ще ни дойде самичккъ на гости“.

Седнахъ и написахъ:

„Велики пѣвецо, нашата дружина малки веселяци Ви кани на гости въ недѣля следъ обѣдъ. Ще ни сбере всички баба Цоцолана у тѣхъ вѣнъ на двора. Улица Свободна, № 50-ти. Ще ви гостимъ славно съ смѣхове и пѣсни, както ние знаемъ. Молимъ Ви, елате!“

Писмото изпратихъ. Предупредихъ баба. Дружината свикахъ. Наредихме всичко какъ трѣбва да стане, та гостътъ доволенъ отъ насъ да остане.

Въ недѣля следъ обѣдъ баба ни посрещна отвѣнка на двора. Поканила бѣше още други хора. Стѣкнихме набързо дървена естрада. Сложихме тамъ маса съсъ дълга покривка и подъ нея скрихме Данча съ грамофона. Облѣкохме Панча въвъ черна премѣна, както се обличатъ пѣвци именити. И чакахме вече госта, съ сърдца свити.